

عنوان مقاله:

سکوت در دادرسی مدنی در حقوق ایران و انگلستان

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی پژوهش های نوین ایران و جهان در مدیریت، اقتصاد و حسابداری و علوم انسانی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

عباس زمانی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرودشت

مجتبی ریسی - کارشناس ارشد حقوق خصوصی و وکیل پایه یک دادگستری

خلاصه مقاله:

سکوت در لغت عبارت است از خودداری از گفتن و حرف نزدن و خاموشی. در مفهوم حقوقی نیز سکوت یعنی عدم اعلان اراده صریح یا ضمنی، و امری است سلبی چرا که سکوت چیزی جز عدم نمی باشد. بر سکوت در حوزه اخلاق و مذهب آثاری مترتب است که در عرصه حقوقی فاقد آن آثار می باشد؛ مانند اینکه سکوت در برابر منکر و ترک نهی از منکر، از دیدگاه دینی از گناهان کبیره و مستوجب عقوبت است، اما از دیدگاه حقوقی سکوت در این موارد منشا اثری نمی باشد، چنانکه به موجب رای شماره 1355 (76/10/29) شعبه بیست دادگاه تجدید نظر استان تهران سکوت را نمی توان از مصادیق تشویق و ترغیب یا تسهیل تلقی کرد ، لذا اراده حقوقی متشکل از ایجاب و قبول می باشد. از آنجایی که سکوت چیزی جز عدم نمی باشد، سکوت تنها می تواند با احراز شرایط، دال بر قبول باشد نه ایجاب، چرا که ایجاب امر وجودی است و اعلان آن بوسیله امر عدمی محال است. همچنین به عنوان یک قاعده کلی مورد قبول فقهای امامیه، می توان بیان داشت که سکوت محض که همان سکوت بدون وجود قرینه همراه و متناسب است، وسیله ای معتبر جهت اعلان و اظهار قبول نمی باشد.

کلمات کلیدی:

سکوت، دادرسی مدنی، حقوق مدنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/675392>

